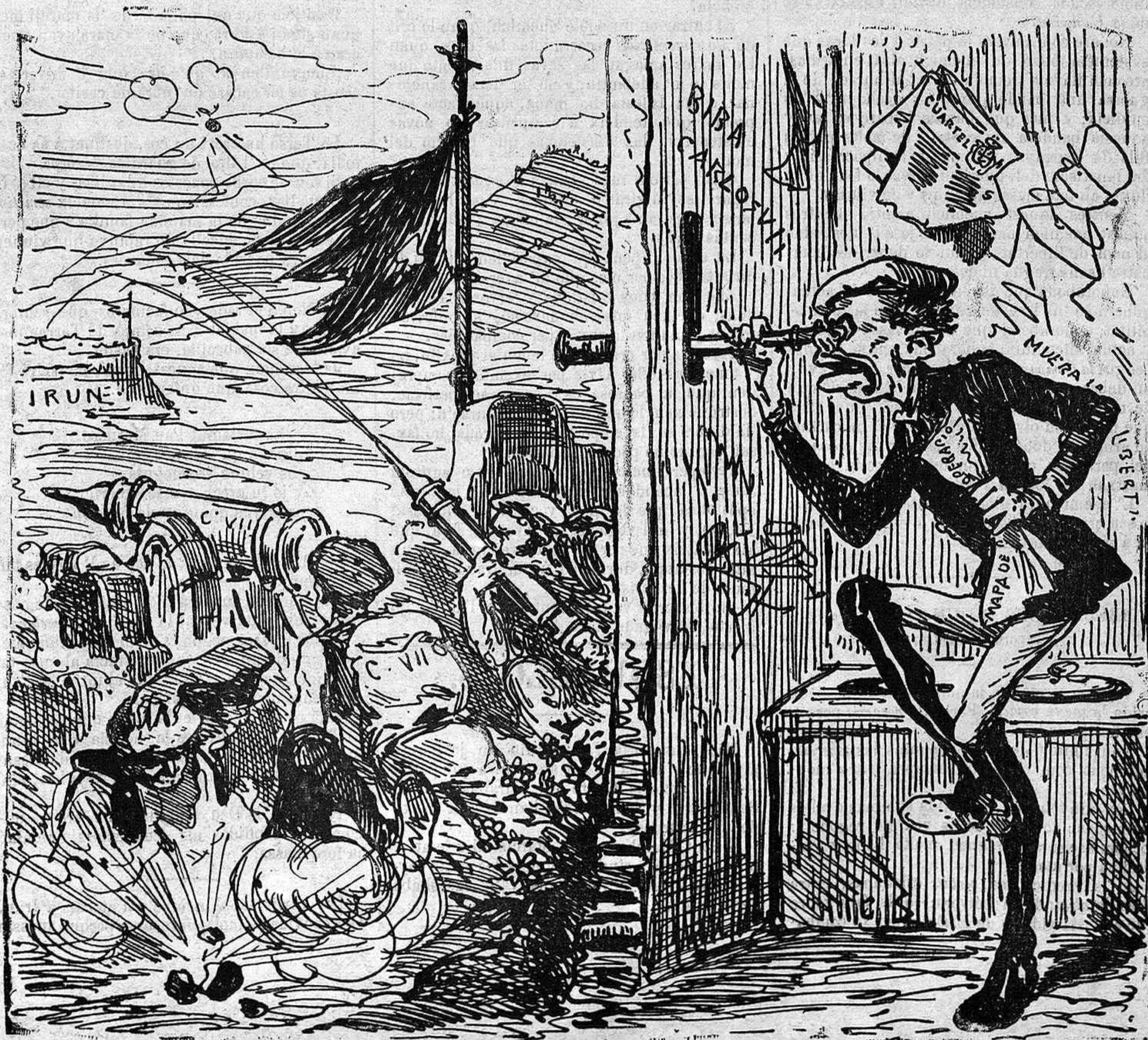

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

(SEGONA ÈPOCA.)

ACTUALITATS.

Posicions de D. Càrlos durant lo bombardeix d' Irun.

A NOSTRES LECTORS.

Un dia, no massa lluny tinguérem lo gust de saludarlos per primera vegada: era 'l cinch de maig de 1872.

Suspensa la publicació de «la Campana de Gracia», «l'Esquella de la Torratxa» s'encargà de deixarse sentir senmanalment, ab lo sol objecte de combatre á la carlinalla, que llavors comensava tot just á treure 'l cap.

En aquell temps, que no haviam passat encare pel poder, quan semblava que 'l moviment carlista havia indirectament de favorirnos, dirigintse com se dirigia, contra 'l trono vacilant de D. Amado, pagàrem la suspensió que merequé la Campana, de part del qu' era governador en aquella época, treballant ab tota l'energia de que eram capassos contra 'l móstruo del carlisme, enemich nostre irreconciliable, porque ja llavors preveyam lo que succehria, y sentiam contra 'l moviment que s'iniciava la mateixa aversió y repugnancia que avuy dia inspira á tota l'Espanya honrada.

Aquest objecte tant imperiós feu que, suspesa «la Campana», no 'ns retiréssem del palench de la premsa: los carlins nos abligavan á parlar, y combaterem ab tota la fermesa que en nosaltres cabia á la facció, enemiga del govern; pero enemiga nostra també.

Desd' aquella época fins á l'actual han passat moltes cosas: la nostra conciencia de periodistas honrats no té un sol remordiment: victimas algunas vegadas de sucesos, previstos per nosaltres; pero inevitables, aquí 'ns tenen en una situació semblant á la del cinch de maig de 1872.

La Campana de Gracia ha sigut suspesa per tres mesos.

¿Ha d' emudir l'Esquella de la Torratxa que en aquella época feu sentirse dels que ab tant inmerescuda constancia havian escoltat lo só de la Campana?

No: are com llavors la patria y las ideas que sustentém tenen un enemich alsat en armas: are com llavors tremola estesa al huracá de la guerra una bandera que 'ns deshouna y 'ns envileix; y mes que llavors encare es avuy aquesta bandera la mortalla de molts pobres fills de Espanya, victimas de la hipocressia y del fanatisme dels que han avivat lo foc de la lluyta ab tota classe de crims y de vilesas.

Mentres aquest enemich alenti, mientras aquest enemich amenassi no ja á l'idea, sino al nom de llibertat, fem lo deber de combatre 'l sens tregua ni descans.

Ehonorabona que devant dels actes del actual govern se 'ns hi estengui 'l vel de la inviolabilitat: enhorabona que se 'ns fassa respectar l'actual dictadura: enhorabona que se 'n suspengui la Campana: lliberals de cor, tenim avuy un deber que cumplir, lo de la resignació que de molt bona gana 'ns imposém, y un altre que may hém olvidat, desde que hi ha carlins en armas, lo deber de fer marxar las columnas del periódich cap al mateix objectiu á que marxan las columnas del exercit.

L'enemich qu' ellas combaten, es lo nostre: lo seu crit de combat, es com lo nostre: «¡Guerra á mort al absolutisme!»

REFLECCIONS DE UN CAPELLÁ DE REGIMENT CARLISTA.

Vaig venirme'n á la montanya: aquí, m'hi crida la mèva vocació. Parlo de vocació, porque es quèstid de boca.

Aquí imito á Jesucrist, seguint las asperesas del mont: com que vaig sempre entre montanyas...

Los minyons de la partida son mas ovellas estimadas: tothom que 'ls veu ho regoneix: tothom assegura que tenen molta llana y moltíssima porqueria.

Jo 'ls predico las virtuts cristianas, entre ellas la virtut de la pólvora: jo 'ls faig veure que aquesta vida es de combat y per xó comba-

ten: jo 'm presento davant d'ells com un emiserari d'aquell Dèu dels exercits, y per xó en lloch del barret de teula, porto boina y per compte de sotana, calsas vermelles.

Jo 'ls infundeixo la necessitat del dejuni, y fan tant cas de las mèvas predicacions, que molts cops arriban al vespre sense haver tastat res mes que un trist glop d'ayguardent.

Comparantlos sempre las forsas liberals ab lo dimoni, jo 'ls recordo que 'ls bons cristians tenen de fugir de las assetxansas del esperit maligne, y per xó fugen de las columnas. Ó han de véuce 'l si 's consideran mes forts que ell, y per xó 's tiran ab la rabia de verdaders católichs sobre 'ls pobles debilmente defensats.

Jo 'ls parlo de la majestat de Dèu, y 'ls dich que al raig de sa divina omnipotencia, cauhen com un castell de cartas las grandesas de la terra, y ells per demostrarho creman e-tacions, volan ponts, trencan telégrafos y fan xocar locomotoras.

Lo seu desprendiment envers las riquezas d'aquest mon me 'l demostren cada dia devastant propietats, cremant edificis y empobrint al próxim. ¡Ah! Los que ahí ab vostre luxu y vostra grandesa, insultavau al Dèu que 'us la dispensava, avuy que 'us trobéu mes pobres que una rata, ajonelléuvos y regoneixeu son poderio!

Jo 'ls parlo sempre de una vida millor que aquesta, y de la caritat envers del próxim: y ells que m'escoltan ab devota contemplació, extenen la caritat que 'ls predico a sos enemichs mes acérrims, y aixís que cauhen á las sevas mans los envian desseguida ab lo passaport de un crech en un Dèu, a gosar de las delicias eternas del Paradís. ¡Missió sagrada del verdader carlista, que 'ns tiran en cara nostres enemichs, abarraganats y sumits en lo descreiment y en l'heretjia!

Entre-mitj dels conso's qu' experimento, sols dugas penas venen á ferir ma pura conciencia.

Al entrar en un poble enemich, quan lo crit de *Matrimoni civil* recorra totas las filas, quan las mares amagan las sevas fillas, sento que molts se m'adelantio, y no 'm deixín sancionar, com l'Iglesia ho mana, aquell acte supremo, que tendeix á compensar ab novas existencias, las existencias que treyém del mon.

Quan parlo á mas ovellas d'aquest legítim reparo, se 'm giran d'esquena, y per lo regular se 'm posan á jugar á la morra ó á las ignocentas xapas.

La segona pena qu' experimento tinch de diria també, per mes que m'avergoneixi.

Els son bons cristians y fervorosos católichs, oyeixen misa ab devoció, 's confessan sovint y diuhen lo rosari per companyias.

Peró l'amor cristiá que tenen al próxim, no 'l tenen per ells. Aixís per exemple, comprenent que la pobresa es l'estat mes perfecte, destruixen lo que no poden endúrse'n; pero 'ls diners se 'ls emportan: tal vegada ho fasan porque no podan cremarlos.

Peró per una cosa tant petita com aquesta ¿haig d'abandonar jo, per ventura, la missió apóstolica que la mèva vocació m'imposa? No, no, y mil vegadas no. Avant y fora, que aixó mateix que per un costat repugna, per un altre costat pot durme á l'últim grau de l'imitació de Jesucrist!

Si: Jesucrist va morir entre dos lladres: jo moriré tal vegada entre dos mil!

ESQUELLOTS.

Mira que porta 'l *Diari*, diu un jove á un altre que s'alaba de ser ateo; mira que porta. —Gran victoria frente las murallas d'Irun: Sant March y Sant Marcial han caygut en poder de las tropas.

—Sant March y Sant Marcial diu lo ateo: noy, no voldria sino que aquets dos sants cayguesen á las mèvas mans y 'ls fustellaba desseguida.

En la próxim número, continuarem los trosos de literatura carlista, que havian comensat á veure la llum en la *Campana de Gracia*.

En Irun los carlins van comensar l'atach sense prevenir á donas, vells y criaturas.

Los infelissos que fugian eran rebuts á descargas.

De modo que una de las prerogativas que demostra desitjar lo Terso per quan siga rey, es la de poder cassar als seus estimadíssims súbdits.

¡Vaya uns entreteniments mes honestos!

La vanguardia de las forsas carlistas que atacavan á Irun, estava formada de un batalló denominat *Guías del Rey*.

¡Guías del rey!

Sino 'l guian millor que aquesta vegada, aquest noy acabarà malament.

Res mes encantador que la cassa de carcundas que fan los jefes de columna del Centro.

Comandants d'armas sorpresos á un punt, dipósit d'armas y municions á un altre, que passan en poder de las tropas: imprentas clandestinas destruidas: ja en lo mes fragós del Maestrat, los carlins fan la competencia á las llebras.

A Vistabella una columna fins hi ha trobat los primers treballs per establir un telégrafo eléctrich.

Devia ser un telégrafo de nova invenció: en lloch de partes, estich segur que unicament hauria enviat bombas.

A Vinarós un dels nostres barcos ha fet una bona presa: la de una balandra francesa que duya á bordo 'ls cabecillas Manso y Freixa (fill).

Desitjém que qui puga ferho 'ls mareji mes quan sigan á terra, que no 's marajavan quan eran á la balandra.

¡Llenya, llenya! qu' are que l'hivern s'acosta es fer encare un'obra de caritat.

Lo Terso ha creat un cos, destinat á sa custodia, que té 'l títol de guardias de corps.

Si son de corps apuestos guardias, y ell s'hi fá custodiar, confessi que 's regoneix *semetipsum* individuo de la mateixa familia á que pertanyen aquets aucells de rapinya que viuhen de la carn podrida dels cadáveres.

Lo Nen de Prades, lo facinerós que sembra 'l crim y la maldat pels camps de Tarragona, avants de ser cabecilla, era pastor.

Ja 's coneix que aquest home, no podrá fer may altra cosa que guiar béns.

Lo tartamut Pau Mespero diuhen qu' es *ojalatero* sos vehins y coneguts, y jo 'u crech, sense saberho, puig que quaut parla fá embuts.

—Qui va ab un coix, al cap de l'any es tan coix com ell.

Aixó ho diu un refrá molt antich, y demostra qu' es molta veritat lo *Diari de Barcelona*.

Aquest *Diari*, segons veyém cada diumenje, ja fá mes de un any que 's tracta ab un tal Cándido, y no es estrany que al últim se l'hi haja encomenat la candidés.

Una proba d'ella, es la bomba que vá matar al Terso, y un'altra es la noticia que tanta alegría vá donarnos, de que una vegada resuscitat vá entrar á Fransa..... y vaja! tot alló del altre dia.

Per mort de Dèu, Senyor Brusi, are no encomani la candidés als seus lectors, que aixó ja fora massa.

Los carlistas al anarse'n á atacar á Irun, van convidar á molts francesos porque anessin

á presenciar la gran pallissa que havian de donarnos.... nosaltres á n' ells.

Fins de Paris van anarhi legitimistas al gran espectacle.

Lo dia 4, Sant del Terso, comensavan l' atach plens de confiansa.

Lo dia 12, dia de Sant Martí, ja 'n fujian ab las mans al cap.

Y 'ls fransesos se convencian de la gran exactitut d' aquell ditxo:—*A cada puerco le llega su san Martín.*

Lo Terso arriba á Puente la Reyna: sos admiradors l' obsequian ab un ball.

Ell hi vá: 's dirigeix á una senyoreta y l' hi diu:

—*Señorrita quiero que bailes tú un can-can con mí.*

Per lo que toca aquell cop lo Terso ballá 'l can-can, fis que 'ls nostres hi anirán á ferli ballá 'l galop.

Després de l' acció de Castelló d' Ampurias, un capellá d' Olot vá compondre uns versos dedicats á n' en Savalls.

Aquest arribá á la Vila, amohinat pèls vint y tans carros de ferits que 'l seguian: l' hi donaren los versos, y al veure'ls, es fama que digué:—*¡Qu' es aixó!*

—Senyor, es un soneto de un capellá.

—Donchs diguéuli de part meva, qu' ell es un *so-bruto!* y que are no estich per cansons.

En lo Nort hi ha un batalló carlí titolat «*Batalló de Asturias.*»

Un dia 'l Terso s' aixeca de bon humor y l' hi vé la rauxa de nombrar al seu xicot coronel honorari de aquest batalló.

Lo princep d' Asturias del Terso es una criatura qu' encara s' embruta al llit.

Lo batalló reb entusiasmats la gefetura del princep desdentat, y per celebrar-la no fan un ápat com los progresistas, ni un ball á l' iglesia com los federals, per celebrar-la prenen la comunió desde 'l primer jefe fins al últim ranxero.

Ab aixó y robar l' anima al primer poble que 'ls obri las portas, n' hi ha per anarse'n al cel de correguda.

FABULETA.

Un emigrat de un poble, tè la deria d' ensenyar á tothom la gran miseria en que la carlinalla

l' ha sumit no deixantli ni una malla.

Veü un *ojalatero* y de puntetas s' alsa y com un fiero, de murri, de malvat y de salvatge, y de crits com aquests un abordatge li dona ab ronca véu, fins que l' irrita y de un tiron l' hi esqueixa la levita.

Ab los crits y demés, no es molt que un dia no l' hi vinga al carlí un *apoplegia*: llavors diguéim los lliberals en pes:

—los carlins han tingut un *ferit mes.*

Ja que no s' arma la milicia entera, no es mal ferli als carlins d' esta manera.

Los carlins han organiscat una academia de caballeria á Olot.

Han publicat anuncis pèls pobles de la montanya, excitant als pares que 'ls hi envihin als fills que vulgan seguir la honrosa carrera de la *caballeria*, baix la base de una sólida educació religiosa.

Vostes dirán que te que veure 'l *Dominus vobiscum* ab lo montar.

Donchs tè que veurehi lo mateix que 'l Dèu, pátria y rey de sa bandera ab la salvatjeria dels seus actes.

Lo Terso vá voler celebrar lo dia del seu sant, anantse'n á atacar á Irun.

Com á mostra d' aprecí enviá á l' heroica vila un ramillet de granadas y bombas incendiarias.

¿S' ha de convertir lo país en un pilot de cen-dra? ¡Avant y foral Ab aixó sols, ab aixó 's co-neix lo gran amor que té á lo qu' ell ne diu la seva patria.

UN CAS COM UN CABÁS.

N' era un pobre capellá,
Que cansat de patir gana,
Va esclamar,—*Fora sotana:*
Vinga un trabuch y á martxá!

Y fent dos ó tres badalls
De fam, á la majordona,
L' última abrassada dona,
Y apal á buscar á 'n Saballs.

Lo troba, 'l reben com cal,
Puig aixó n' es sapigut,
Que per tot es ben rebut
Lo qui sab llegi un missal.

—¡Ah já já! já soch aquí
Va dirse lo sacerdot,
Y sens pensá ab en Ciriot
Vinga botifarra y vi.

Mes vé qu' arriba la nit
Y sens pensá ab lo perill,
Recelant com lo conill
Cada carlí se 'n va al llit.

Dormian tots com un soch :
(Seria allá envers la una,) quan se va sentir tot d' una
Crits d' avant, y tochs de foch.

Quin escandol que 's mogué
Al brandar de la campana,
Qu' auxili als pobles demana
Als crits de l' *Esteve* vel

Sorpresa la carli balla:
L' un ne cau, l' altre s' aferra,
Sanch per tot, de morts la terra
Ne vá sembrant la metralla.

Tot n' es dol y confusió
X' ulets de balas, gemechs,
Aqui udols, allá ronechs,
Crits d' avant, ays de perdó!

Y en tant lo pobre rector
Trastornat y estamordit,
Va saltant com un cabrit
Qu' alas li 'n dona la por.

Y los barranchs traspasant
Y pè's xaragalls corrent,
—Vè l' *Esteve* crida 'l vent...
L' cco *Esteve* vá cridant!

Y esberat en sa mania
Veü l' *Esteve* á tot arreu :
Arriba al poble y fins veü
L' *Esteve* en la rectoria.

Y are viu ja de tal trassa,
Retirat á casa seva,
Que si sent cridar «*Esteve*»
Ja no sap lo que li passa.

Y en mania tan fatal
Tant ha perlut la rahó,
Que fins ne diu Sant *Crosó*
De 'l endemá de Nadal.

JOSEPH M. CODOLOSA.

Una escena d' iglesia que mereix lo pinsell de 'n Pellicer.

Era en un poblet de la montanya: com que hi feya molt fret los vehins del poble portaban al clatell un tou de llana, que n' hi havia per ajeure's sense matalás.

Bastá que un capellá gras y roig com qui sobre un rosegó de pá hi fá jeure un porronet de ví, fés un sermó recomenant la necessitat de confessarse, porque l' endemá l' iglesieta s' omplís de gom á gom de pajesos.

Dos d' aquests que no 's recordavan de qui hi havia anat primer, s' ajennollan davant del confés, tot de un plégat.

—Alto! diu lo capellá ¿qui es primer?

—Jo só.

—Oy no, digué l' altre que só jo.

—Jo hi arribat primer.

—Es mentida!

—A qui diras qu' es mentida, que si surts al carré t' inflo 'ls nassos.

—Noys, noys, noys, exclamá 'l capellá, que 'us penséu que aquí es una taberna? Veyám qui ha vingut primer.

—Jo....—Jo....—Embustero....

—Que 't pensas que 't confessará á tu primer? babau.

—Vaja: vols jugar'thi un porró de ví que no 't confessará á tu primer que á mí?

—Está dit.

Llavors lo capellá s' aixeca, surt del confes-sionari, y exclama:

—Ah! Vos juguéu un porró de ví per veure qui 's confessará primer? Donchs bé ¿voleu jugar-vose'n un bot que no 'n confesso á cap?...

Y ensumant un polvo de rapé, los deixá allí clavats ab un pam de nas.

A las síis dono 'l menjá
á n' 'l porch digué en Magí:
y vá respondre un carlí:
—Es 'l hora que 'l capitá,
me 'l dona també á n' amí.

P.

Entre 'ls presoners fets als carlins á Blancafort s' hi conta al corresponsal de *La Patria*, periódich de Paris.

Aquest si que devia dir: ¡A mi ray! Tot m' es *patria!*

CANTARELLAS.

Diuhén que 'l amor es cego
y jo crech qu' es molt bèn dit;
moltíssim mes que la vista
necessita 'l cap dels dits.

Cert dia sense volgner
la camisa vareig veure't;
no fassas mals pensaments,
era en lo terrat estesa.

L. T. G.

Van dirme que molt m' estimas...
jo també, moltíssim noya,
per tú duria cadena:
mes enteném's.... de *relloja*.

P. DELS T'

Nina, tens los cabells d' or,
y 'l blanch dels ullets de plata,
pero 'l metall de ta véü
es d' aquells que ja no passan.

C. T.

Ja sé que *corran* molts pollos
de trás de tú, Margarida,
y ro comprench com t' enfadas
quan te dích dona *corrida*.

Per tot arreu vaig dihent
qu' ets ma vida, Reparada,
y á mi sempre 'm diu la gent
que tinch la vida *gastada*.

LL. DEL 69.

CUENTOS

Hi havia pres un xicotet de pochs anys.

Espavilat com un esquírol, viu y belluga-dís, va escitar la compassió de un advocat, que 'l defensá ab lo mes gran interés, logrant que 'l declaraessin ignocent del delicté que se l' hi imputava, y que 'l tiressin al carrer dintre de pochs dias.

Una vegada libre, féu una visita al seu protector.

—Senyor advocat, li hi digué: crégim: soch un pobre, y no puch pagarli lo que l' hi dech; pero vaja... lo primer relloje que *afani*, será per voste.

L' advocat quedá blau.

Dos borratxos que á las onze de la nit tenian la forta qüestió de si feya sol ó lluna tractaren

de sortir del dapte preguntantho á un transeunt que per la fatxa 's conexia que no estava tam- poch molt verdader y l' hi digueren:—Una pre- gunta si es servit:

—Pot dirnos si lo qu' es veu lluhir en lo cel es lo sol ó la lluna?

—Dispensin contestá: m' es enterament im- possible tréurels del dupte. Soch foraster..

Sobre certa donació un pagés seguia un plet.

L' advocat de primer l' hi féu concebir grans esperansas, conforme s'acostuma, l' ex- plotá lo que pogué, las hi féu perdre de mica en mica, y per últim l' hi féu saber que la seva causa no tenia cura.

—Y perquè no m' ho deya al principi? l' hi preguntava 'l pagés tot enfutismat:

—Perque al principi la cosa no 's veyá prou clara.

—Y perquè no l' hi veyá?

—Perquè la part contraria no havia alegat encare las sevas rahons; y miréu: tractantse de una donació... ¿sabéu lo qu' es una dona- ció?—«La donació entre vius segons lo códich civil es un acte pèl qual lo donador se despu- lla irrevocablement de la cosa donada, en favor del donatari que l' accepta.»

Lo pagés fora de sí, l' hi doná una tremen- da bofetada, dihent:

—Donchs prengui aixó, que segons lo lli- brot que acaba de llegirme, es també una do- nació entre vius.

EPICRAMAS

En Badó un gran porch tenia, ab ell á Vich vá martxar, y ab mossen Ton vá jugar qui dels dos mes pesaria.

Van quedar tras la pendencia empatats; y en Salvadó vá respondre ab diligencia:

—Si: ja m' ho pensava jo que del meu porch al rectó no hi havia diferencia.

F. C. y G.

A un grabat de la verola deixá un grabató grabat, y un cop llest, diu' á n' en Mola: —M' ha sortit molt bè 'l grabat!

Dos ninots iguals de pasta va fé 'l pastissè Flotats, y esclamava un entusiassta: —Mirèu que son bèn pastats!

V. B.

Un s' alaba d' está al frente de una casa de comers, y es cert perque está davant de ca'n Girona mateix.

N. R.

S' alaba un tal Cèssar Serra de ser lo Cèssar mes gran que hi ha hagut sobre la terra, y 'm sembla á mi que no s' erra puix es alt com un gegant.

J. G. y B.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª SALT DEL CABALL.

Sens costarli gran treball ni gastar paper ni tinta, conech un que se la pinta per fer lo salt del caball.

Es cabecilla carlí de molts bigotis y manya, á corre ja ningú 'l guanya, sempre es lo primé en fugi.

2.ª GEROGLIFICH.— Humanitat y caritat son dos grans noms.
3.ª ANAGRAMA.—Tocan.—Canto.—Conta.—Caton.—Co- nat.—Tanco.

- 4.ª PREGUNTA 1.ª.—E.ique sempre está que trina.
- 5.ª Id. 2.ª.—Lo vida del home.
- 6.ª FUGA DE VOCALS.
Las buinas del cap caigudas joguinas del govern son: pregun-éu sino á 'n Romero que 'n vol fer d' un casacon.
- 7.ª FUGA DE CONSONANS.
Fra Gedis don' llum; Mañel li don fum.
- 8.ª XARADA 1.ª.—As-tro no-mia.
- 9.ª XARADA 2.ª.—Di-mars.
- 10.ª ENDAVINALLA.—Zorrilla.

Han endavinat tolas las solucions menos la 7.ª lo ciudatá Aquell; menos la 4.ª March Bell; sense las 4.ª y 6.ª Dos escabellats; sense las 2.ª, 3.ª y 7.ª A. S. y Ll.; sense las 2.ª, 3.ª y 7.ª M. Barbé de Reus; sense las 1.ª, 2.ª, 4.ª y 7.ª Fill del Bisbe, C. Teulas y R. S. B.; sense las 4.ª, 5.ª, 6.ª y 7.ª Anóim y sense las 2.ª, 4.ª, 5.ª y 7.ª Pere Sistellé; las 3.ª, 5.ª, 6.ª, 7.ª y 10 Partidari de Adriana Angot y Papanatas; las 3.ª, 5.ª, 8.ª, 9.ª y 10 Un mal orquí; las 3.ª, 6.ª, 8.ª, 9.ª y 10 Un Kuaquero; las 8.ª, 9.ª y 10 Un senyó que té F. Dos ximplés del carrer del Bisbe las 3.ª, 4.ª y 6; Ciri Trencat 3.ª, 6.ª y 8.ª; papalloneta 3.ª, 5.ª y 6.ª; Bilbao 1.ª y 9: Visuet de un frare no mes que la 5 y Aragonés catalá la 1 no més.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Ciri Trencat, Pasalvioli, Aragonés Catalá y un ganxet.

N'han remesas d' arreglables no mes lo ciudatá Un cómich d' Horta.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedau mencionats, no poden insertarse per fluxias, facils d' adivinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

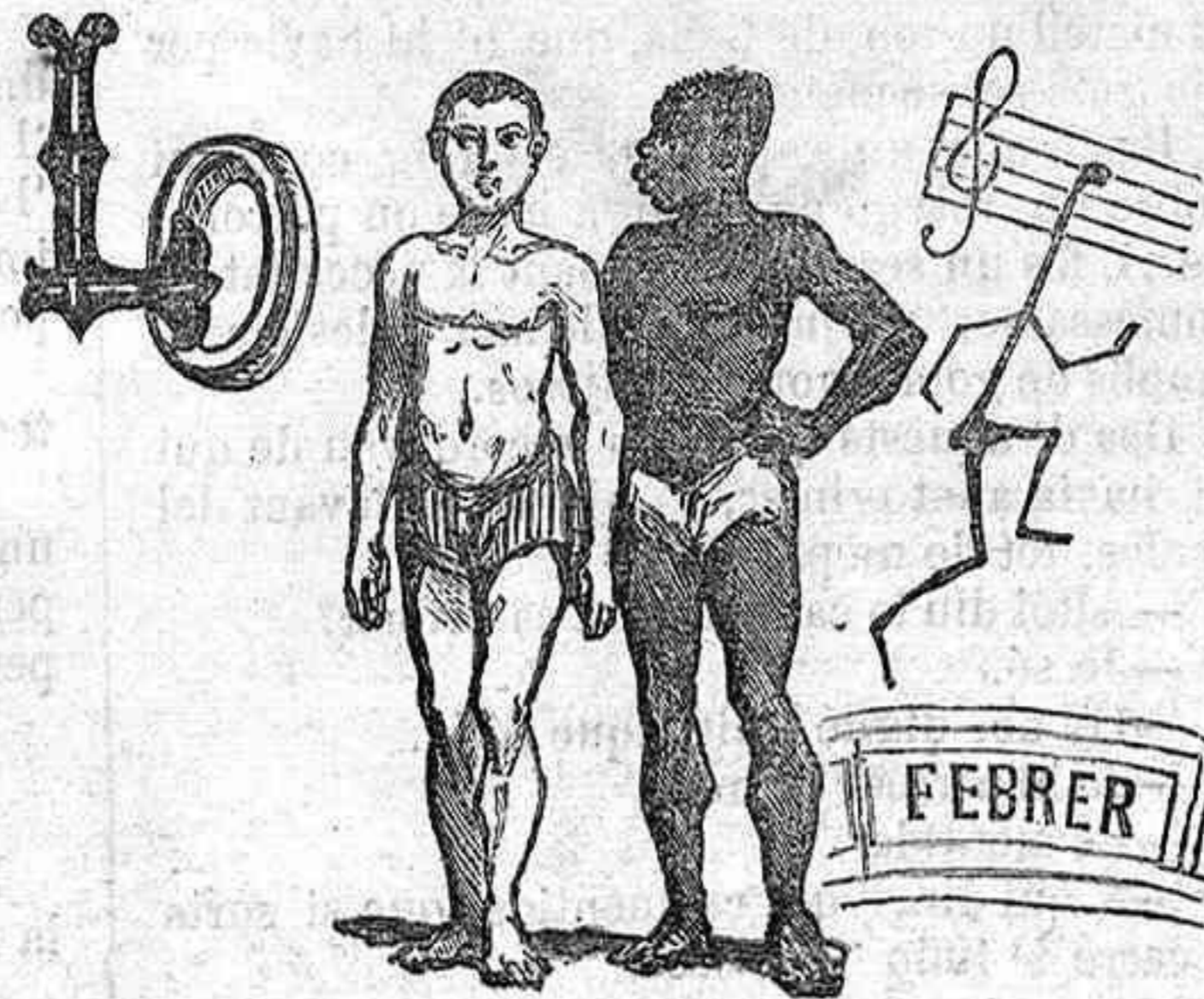
Ciutadans M. de la Caterva. Publicarem lo salt de caball. —Nyeta. Farém lo mateix ab la fuga de consonans.—Pau dels Timbais. Ja hi aniran, no s' impacientí.—F. R. Ll. No pot anarhi, p rque es copiat del *Enigma*.—C. VII. hem fet lo qu' heu pogut; de la manera que 'u envia no té cap con- dicio.—Un viafranquí. La poesia no pertany al género que nosaltres volem: las canaries son massa grassas; io demés tamoch va.—Gestus. Sentim que s' empenyi en un imposi- ble: lo vocabulari lo mateix avuy que avans demostra que no pogut veure las dificultats qu' en si mateix encarna.—Un que fuma ab pipa. Lo geroglifich no té condicions pèl nostre pe- riódich.—Buitxó de Granollers. Hi anirá 'l salt de caball y l' anagrama de geroglifichs sols n' admetém ab signos de im- prenta.—M. Cadenet. Aquesta semana s' ha descuidat d' en- viarnos junt ab las xaradas las solucions corresponents.—Ci- utadans Llambrochs, Gaitina, Pedro B. G. Un enamorat de la R., Murts de lam, Visnet de un frare, Ciri trencat y Mau- xaire. Lo que 'ns envian no fa per casa: un altre cop será si 'n fan millor.—S. Monpel. Averiguarem lo que 'ns indica, per quan se 'ns fá molt dupió, y la questió es molt deicada. —Auell. Insertarem lo geroglifich.—March Bell. Aprofitarem lo salt del caball: lo demés no vá.—Dos escabellats. Arregla- rem l' epigrama: la poesia es desatnyada: lo geroglifich no

SALT DEL CABALL.

del	la	lu	un	ab	fer	pe	'ls
.....
tis	salt	lla	de	ro	de	al	pot
.....
pus	ball:	salts	so	se	y	temps	tard;
.....
del	me,	con	gost	des	'n	ga,	re
.....
ce	sa	ca	mayl	si	d'a	o	de
.....
que	se	en	se	Le	com	que	di
.....
los	be	pren	se	Per	fi	quel's	aan
.....
com	salts	salts:	ix	a	fas	mes	cil
.....

PERR SISTELLE.

GEROGLIFICH.

s' adapta á la forma necesaria.—A. S. Ll. insertarem lo salt de caball.—Fill del Bisbe. Preguntas y segon epigrama bé: lo demés no vá.—Pere Sistellé. Hi anirá 'l salt de caball per are no 'ns podem moure de la forma regular.—Papanatas. Publicarem lo problema.—Un Kuáquero. L' epigrama arreglat hi podrá anar.—Dos ximplés del carrer del Bisbe. Lo mateix los hi dihem respecte al seu: lo quiento bé.—Cómich d' Horta. Tant la poesia com l' anagrama son des linyats —Papallona- ta. Quan envihi salts de caball marqui la solució per medi de números: tó la lletra tant confosa, que 'ns fa perdre la vista y la paciéncia sens qu' conseguim entendre'l.—Pasalvioli. Apro- fitarem ab molt gust alguna coseta.

LOGOGRIFO.

A Gestus.

Sis lletras té una paraula que anomena un tapador. Ab ellas pots construirne una tresena. Atenció: un nom de animal lleuger, lo desitj de un ju' ador, una pasta, un sobre pes, un fart, lo que fa 'l vi fo sch, un frontí, una ciutat grega (en temps de la picó), una persona tu-suda, un descans de alló mes bò, lo que fa qui 't desafia, lo que 'ns vá salvar á tots; y per últim. lo que 't pesa no poguerho encertar tot.

UN PASTERA.

La solució en lo próxim número.

PROBLEMA MATEMÁTICH.

¿Es possible formar la cantitat 1000, empleant tant solzament lo número 9?

ARAGONÉS CATALÁ.

(La solució en lo próxim número.)

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿Quina es la dona mes gran de Catalunya?
- 2.ª ¿Quina es l' última lletra del alfabet?

MARCH BELL.

(Las respuestas en lo próxim número.)

FUGA DE VOCALS.

S. p.r c.mb.tr. .l g.b.rn
p.r.c.s.v. .n. C.mp.n.
p.r. c.mb.tr. .ls c.r.l.n.s
.n. .sq.ll. .s l. q. b.st.

P. K.

FUGA DE CONSONANTS.

A a a.a.a á a.a.
.a a.a.a. a.a.a.a.
.a.a, a.á .a.a a.a.a.
.a.á .a.á. .a .a, a.a.

DOS ESCABELLATS.

(Las soluciones en lo próxim número.)

XARADA

I.
Qu' es molt terrible en dos-quart-terça, la prima-dugas avuy me deya, però jo penso que a dos-quart-terça no hu va en dos-quatre qui fa 'l tot, nena. Pues dos quart-tres lo tot y etcetera, son tots gent d' una segona-terça.

MAGÍ RABASSA.

II.
Dos-quart tres lo hu-dos-tercera lo hu-dos-tres, primera-dos y hu-dos en quart-tres-postera á la hu-dos-tres-quatre, qu' es tot.

PASALVIOLI.

ENDA VINALLA.

Molts espanyols á mi 'm ballan y molts me portan al cap, veurás ferme al cassadors y 'm veurás corre pèl mar.

M. CADENET.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, A TAULFO, 14.
1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.